

Biblioteka
Prozna putovanja

Naslov originala
Alice Pantermüller
Mein Lotta-Leben
Alles voller Kaninchen

© 2012 Arena Verlag GmbH, Würzburg
www.arena-verlag.de
Through Anthea Agency
www.alice-pantermueller.de

© za srpski jezik ODISEJA

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Alisa Pantermiler

DNEVNIK JEDNE
SKORO PA
TINEJDŽERKE

KUNIĆI NA SVE STRANE

Ilustrovala
Danijela Kol

S nemačkog prevela
Spomenka Krajčević

ODISEJA,
Beograd, 2020.

Za Emu koja je odavno
uplatila jedan evro za „njenu knjigu“

PETAK, 19. AVGUST

Juhuu!!! Danas sam krenula u peti.

To više nije škola za klince, to je,

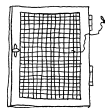
znači, velika Osnovna škola „Ginter Gras“.

Tome sam se radovala
celog raspusta.

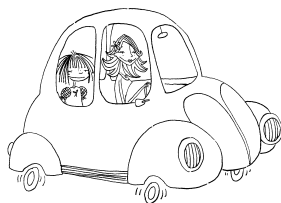

Odlepila sam od uzbuđenja
pre polaska. Obukla sam
svoju omiljenu haljinu,
onu s mrežastim rukavima.
Mrežica liči na komarnike
na prozorima.
Evo ove.

Samo što je, naravno, sto
puta *lepša*.

Mama me je odvezla
u školu jer je prvo održana
proslava u svečanoj sali.

Tata nije mogao s nama.
I on je nastavnik, pa je morao
da ide u svoju školu.

Direktorka škole je dugo govorila
a onda je školski orkestar nešto
svirao. Mislim da se to zove
Mala spavaća muzika, tako nekako.

Posle su nas podelili po razredima. Ja sam raspoređena
u 5b, isti razred u kome je i Čejena. **KAKVA SREĆA!!!** 😊

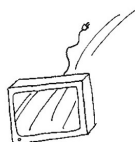
Čejena je, znači, moja **najnajbolja drugarica**, još od vrtića. Zato što:

1. Volimo iste **igre** (na primer „sahranu“).
To je ono kad Čejeninu sestru Šanel zakopamo u bazen s peskom na igralištu).

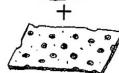
2. **Smejemo se** istim stvarima
(na primer, kad neko s viših spratova Čejenine zgrade baci televizor kroz prozor).

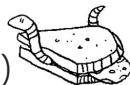
3. Čejena je hrabra, ono skroz,
i odgovara drsko kad god joj dune (ja to još vežbam).

4. Volimo istu klopu (a najviše krekere s puterom od kikirikija i čipsom).
U stvari, Čejena voli sve da jede.

5. Čejena ume da čuva **tajne**, baš, baš
(na primer, ko je nastavnici likovnog stavio kišnu glistu u sendvič, ispod salame. A ko joj je kriv kad mi je dala dvojku za onaj moj divni crtež?)

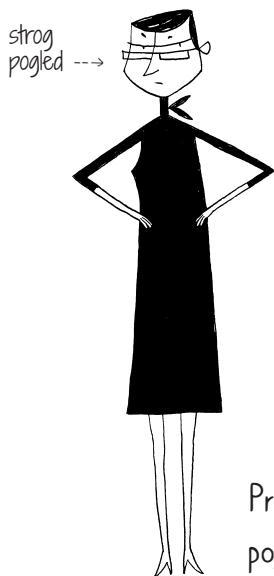

6. Oboooooooožavamo **životinje!!!**

Zato smo i morale da idemo u isto odeljenje.

Jer bih ja, inače, promenila razred. Definitivno. 😞

Naša nova razredna odvela nas je u učionicu. Razredna je mala i nikakva, ima skroz kratku kosu i uzane naočare preko kojih strogo gleda, stalno.

Prvo što je uradila bilo je da nas strogo pogleda preko naočara.

Na to smo se svi umirili kô bubice.

„Zovem se Gizela Kakinger“, rekla je gledajući nas i dalje tako da se niko nije usudio ni da zucne.

„To još ne znate, zato moram da vam kažem: ko se bude zavitlavao s mojim prezimenom, nastradaće, i to gadno.“

Svi smo samo piljili u nju. 😐
Osim Čejene. „Hihihi“, zakikotala se.

→ Zato je morala da ostane posle škole, da radi zadatke. 😐

I to danas, **prvog prvcatog** dana u Osnovnoj školi
„Ginter Gras“!

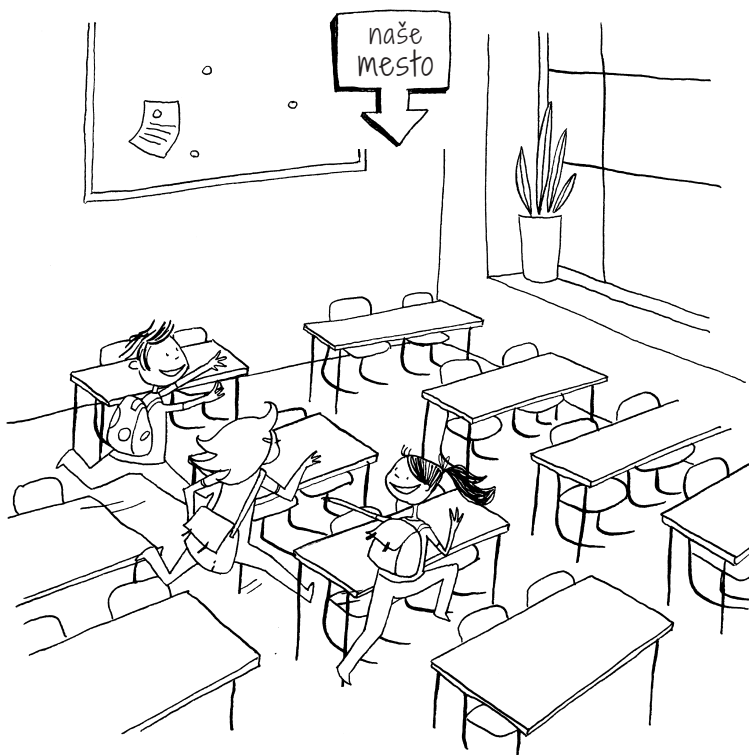
Što je bez veze, jer Čejena
uopšte ne može da piše:
Znači, desna ruka joj je u gipsu.

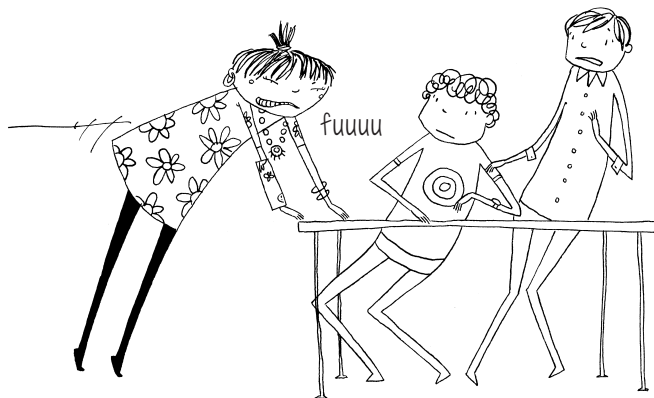
Čejena i ja smo bacile kosku
i Čejena je isplazila jezik
kao da povraća.

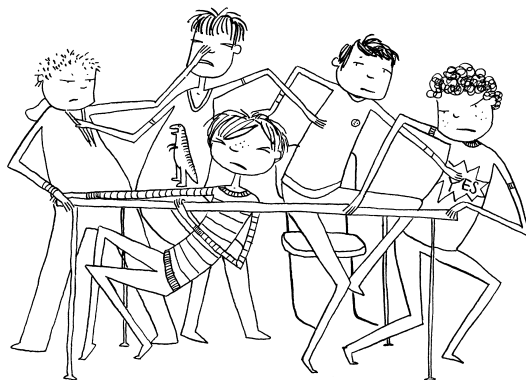
To smo, naravno, uradile krišom da nas ne vidi nastavnica Kakinger. Zamalo da zato ne čujemo da đaci sami smeju da biraju mesta. Odjednom su svi jurnuli. I Čejena i ja, normalno. Jer smo obavezno morale da sedimo zajedno, i to pored prozora.

I nikako napred, nego **pozadi**.

Malo je falilo da dva dečaka sednu na naše mesto, ali ih je Čejena **oduvata**.

Skroz pozadi, kod zida, pet ili šest dečaka pokušavalo je da sedne u istu klupu.

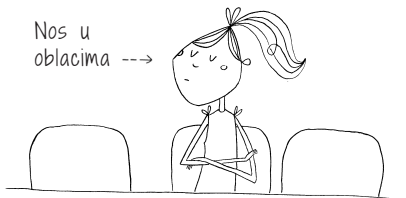
Tada je nastavnica Kakinger pokazala kakva je **veštića** i rasporedila ih po celom razredu.

Niko se nije usudio da se požali. Posle se opet sve umirilo. Nas dve smo buljile u prvi red.

Tamo je sedela jedna devojčica, sama.

Nos u oblacima --->

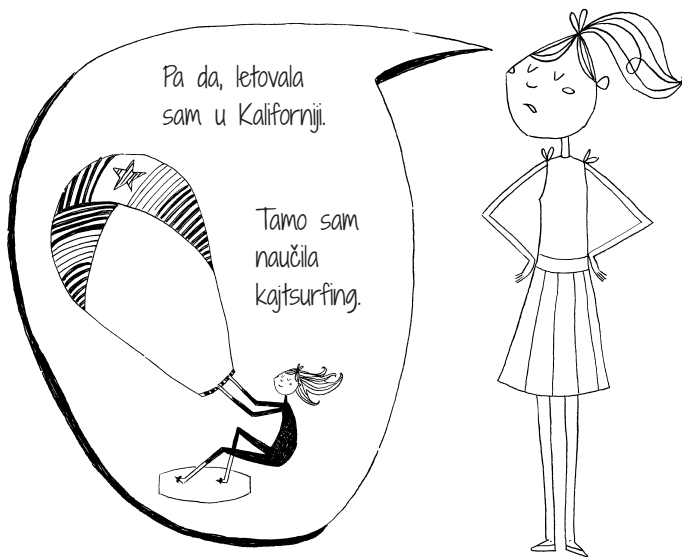
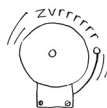
Imala je dugu plavu kosu, fensi krpice i nos podignut do plafona.

Čejena do kraja časa nije više rekla ni reč. Samo je ukrašavala svoju radnu svesku sve samim kunićima. Koji su, u stvari, više ličili na amebe, jer Čejena levom rukom crta isto onako loše kao i desnom.

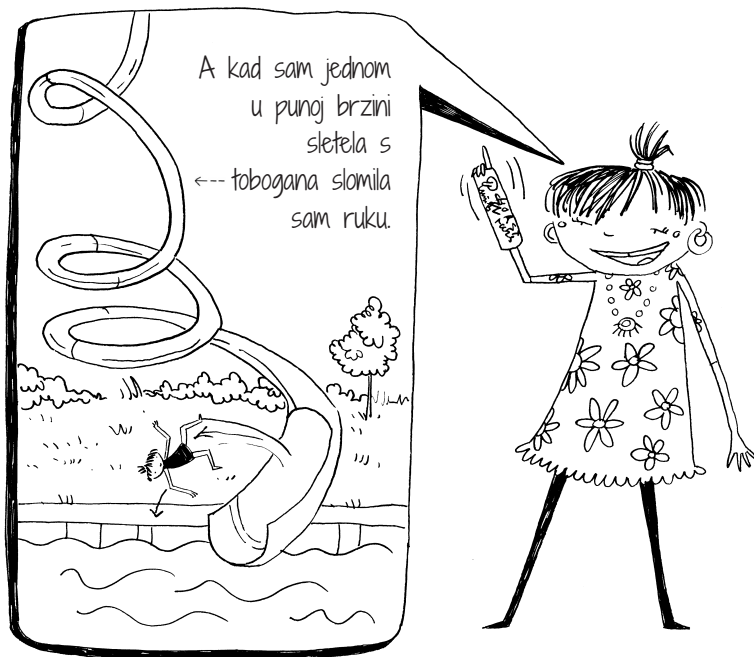
I uopšte, niko se nije usuđivao da progovori, mada je nastavnica Kakinger sve vreme pokušavala da igra s nama kao neke igre upoznavanja, taj fazon.

Onda je najzad zvonilo za odmor i sve devojčice iz razreda okupile su se u dvorištu. Ja sam poznavala samo Čejenu i još dve devojčice iz stare škole, nikog više.

Odmah su je okružile skoro sve devojčice. I ja sam se ugurala u krug oko nje mada nisam imala pojma šta je kajtsurfing.

Čejena je dobacila da je ona letos stalno išla na bazen, besplatni.

Dok je to pričala vrtela je onom svojom gipsanom rukom.

Ja ništa nisam rekla o svom letovanju. Mi smo pre imali vikendicu u Danskoj. Ali u porodici kao što je moja ionako ☹️ je svejedno gde ideš! **MAJKE MI.**

pre

posle

Evo, na primer, danas. Otišli smo zajedno na ručak
jer ipak nije običan dan kad kreneš u novu školu.

Zato sam ovog puta ja birala kuda ćemo.

Zna se, na picu!

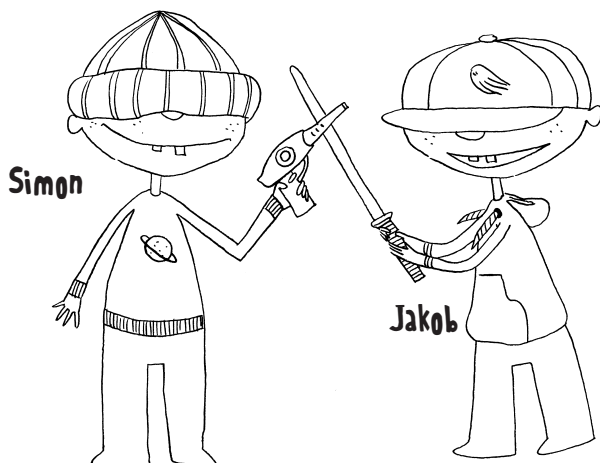
Tata je odmah počeo da gundā.

On je hteo da nas vodi u grčki
restoran, baš mu se nešto
prijele lignje.

Ali pošto je danas **moj** prvi dan u
Osnovnoj školi „Ginter Gras”, otišli
smo kod Italijana. ☹️

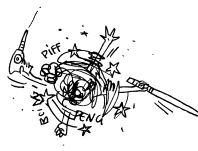
Moja braća su radosno zaurkala i opalila me po leđima svemirskim oružjem. To je, kao, trebalo da bude pohvala, ali ipak sam i ja njih zviznula.

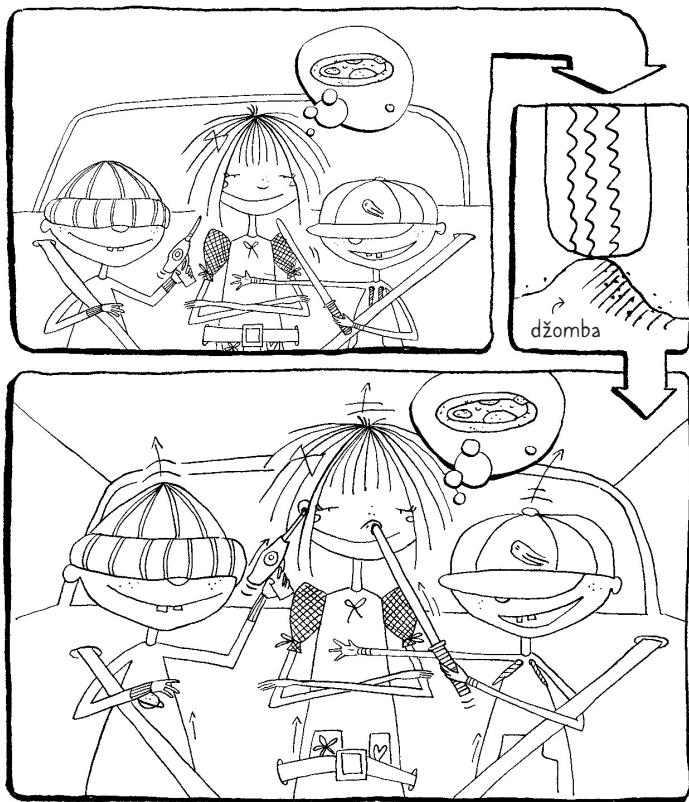
Moja braća se zovu Jakob i Simon. Obojica imaju osam godina. Jer su **blizanci**. Osmogodišnji blizanci su, znači, **najstrašnija** braća koja postoje.

U kolima uvek moram da sedim u sredini da se njih dvojica ne bi tukli. Ali se oni ipak mlate. I, naravno, usput mlate i mene.

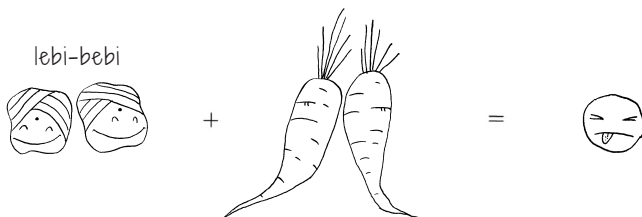

Na putu do Italijana čas mi je bio laserski mač u nosu a čas vasijski pištolj u uhu, posebno kad bi tata vozio po neravnom.

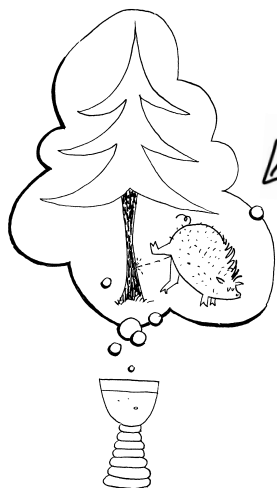

A mislim da je danas namerno birao najveće džombe. 😐

Ali bilo mi je svejedno, toliko sam se radovala pici, ono – baš, baš. U poslednje vreme mama pravi samo neka čudna indijska jela sa leblebijama i karijem od šargarepe.

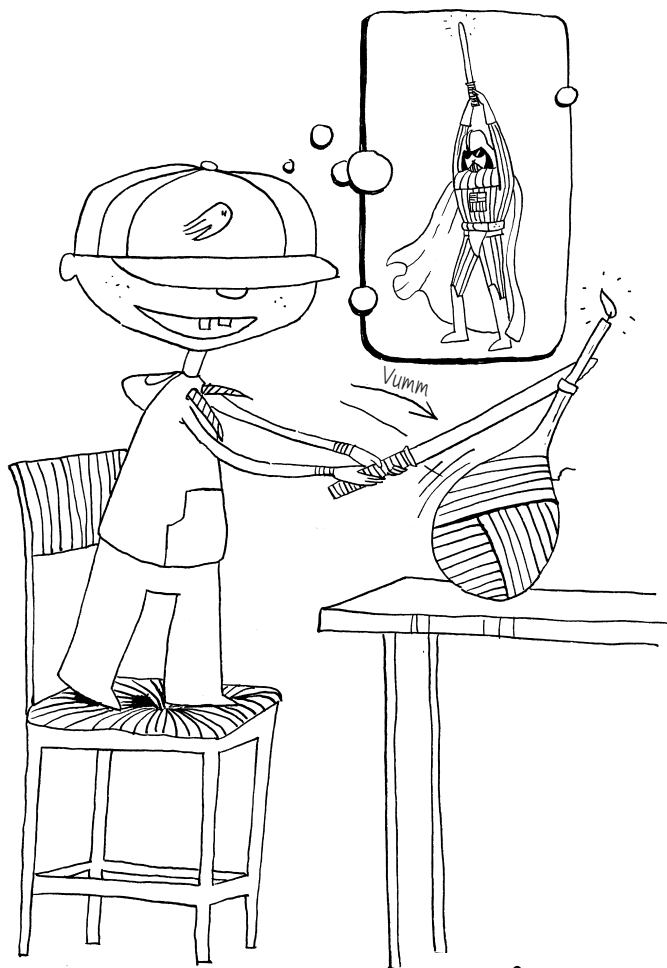

Naručila sam picu sa kulenom, moja braća isto. Tata je, naravno, naručio lignje. Uvek tera svoje, ako mu se jedu lignje – ima da budu lignje.

Naručio je i ono grčko vino što ima ukus kao pišačka divlje svinje, kad se popiški ispod jelke.

Posle je Jakob laserskim mačem oborio sa stola sveću u debeloj flaši.
Slučajno, pa jasno.

Ali se tata, naravno, ipak
nadrnda, a kad je **nadrnda**
sve troje ispadnemo krivi.

Posle nas, na red je došla mama. „Što stalno cupkaš na toj stolici? Poludeću od toga!“ – zarežao je.

Dok je govorila, mamin glas je malo podrhtavao.
Jer jeste cupkala.

Tata je jeknuo. „Nisi valjda opet kupila nešto od onog đubreta s televizije! Dosta mi je već i ona stona fontana od plemenitog kamena, sa sve pumpom i osvetljenjem, koju si nedavno dovukla.”

Stona fontana

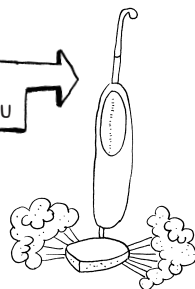
Mama nije odgovorila a ja sam se nacerila. Jer tata, znači, nema pojma šta sve mama kupuje. Pomenuću samo:

cuclu-termometar sa LED ekranom

ili

čudotvornu metlu na paru

Konačno je stigla klopa pa sam mislila

da će se sad popraviti raspoloženje. „Lignje izgledaju kao čmarovi kitova”, rekla sam da ih nasmejem.

Biblioteka

Prozna putovanja

Alisa Pantermiler

Dnevnik jedne skoro pa tinejdžerke:

Kunići na sve strane

Ilustracije

Danijela Kol

S nemačkog prevela

Spomenka Krajčević

Urednica

Sandra Bakić Topalović

Lektura

Sonja Šoć

PR Agencija Jasna Erčić

Likovno-tehničko uređenje

Daliborka Mijailović

Kaligraf994

Za izdavača

Vesna Odanović Kapuran

Štampa

Caligraph, Beograd

Tiraž

1.000

Izdaje

ODISEJA, Dobračina 5, Beograd

Tel. 011/2620-521

info@odiseja.co.rs

www.odiseja.co.rs